

A Fővárosi Ítéltábla Dr. Harmos Viktória ügyvéd által képviselt felperesnek dr. F.-M.-T. munkavállaló által képviselt alperes ellen tisztességtelen szerződési feltételek érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Balassagyarmati Törvényszék 2016. február 16. napján kelt 22.G.20.006/2015/31. számú ítélete ellen a felperes által 32. sorszám alatt benyújtott fellebbezés és az alperes által 3. sorszám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott részét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy a felperes teljes személyes költségmentességére tekintettel le nem rótt 18.000 (Tizennyolcezer) forint kereseti illetéket az állam viseli, egyebekben helybenhagyja.

A felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A 2012. október 30-án aláírt írásbeli megállapodás alapján a felperes az alperes részére áru fuvarozást végzett díjazás ellenében. Ezt követően a felek 2013. május 23-án szállítási keretszerződést kötöttek, amelynek keretében a felperesnek az alperes központi raktárából a különböző ... áruházak részére áruk és dokumentumok szállítását kellett elvégeznie.

A felperes 2014. február 26-án az alperesnek átvételi elismervény ellenében 597.434 forintot megfizetett sofőr általi áru eltulajdonítása miatt kártérítés címén. A peres felek a szerződésüket 2014. május 12-én szóban megszüntették.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2014. május 22-én benyújtott és többször pontosított keresetében a 2013. május 23-án kötött szállítási keretszerződés 2.3., 5.1. és 5.6. pontjai mint általános szerződési feltételekre annak megállapítását kérte, hogy azok tisztességtelen, egyoldalú kikötést tartalmaznak az alperes javára, ezért érvénytelenek. Erre tekintettel az alperes jogalap nélkül gazdagodott a részére az általa megfizetett 597.434 forinttal, ezért ezen összeg, valamint késedelmi kamata és perköltség megfizetésére is kérte az alperes kötelezését.

A keresetét a Ptk. 4. § (1) bekezdésére, a 209/A. § (1) bekezdésére és a 236. § (2) bekezdésének c) pontjára alapította.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a felperes által megjelölt szerződéses pontok nem tisztességtelenek és nem

tartalmaznak egyoldalú kikötést a számára, mivel lehetőség volt a szerződés közös megegyezéssel történő módosítására, ahogy arra 2013. december 11-én sor is került. Ezen kívül a felperesnek az üzemanyagot kedvezményesen biztosította, továbbá rendelkezésére állt a szállításhoz ún. elektromos béka és bérpótkocsi.

Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes által meghatározott pontok nem általános szerződési feltételek. Amennyiben a bíróság mégis azt állapítaná meg, hogy azok, úgy a felperes a megtámadási határidőt elmulasztotta.

A Balassagyarmati Törvényszék a 2016. február 16-án kelt 22.G.20.006/2015/31. számú ítéletében megállapította, hogy a peres felek között 2013. május 23-án létrejött szállítási keretszerződés 2.3. és 5.1. pontjainak azon rendelkezései, melyek szerint a partner a szerződés ideje alatt nem támaszthat igényt szolgáltatásának megrendelésére, illetőleg arra sem, hogy a tervezett terjedelemben kapjon szállítási megbízásokat vagy az időközben odaítélt terjedelmű szállítási megbízásokat továbbra is megkapja, ugyanakkor a partner kötelezi magát, hogy a szerződés időtartama alatt az 1.a. pont és 1.b. pont mellékletben megadott típusú járműveket sofőrrel együtt fenntartja a ... megbízásai számára és azokkal szállításokat teljesít és a járműveket és a sofőröket olyan módon kell fenntartania, hogy valamennyi átadott szállítást haladéktalanul és a szerződés szerint lehessen teljesíteni, amely fenntartáshoz külön díjazás nem kapcsolódik, mint tisztességtelen általános szerződési feltétel, érvénytelenek. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a peres feleket, hogy az állam javára az illetékhatalóság külön felhívására fizessenek meg személyenként 18.000 forint feljegyzett eljárási illetéket, az eljárás során felmerült perköltségüket a felek maguk kötelesek viselni.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a peres felek szerződése nem fogyasztói szerződés. A felperes által támadott szerződési feltételeket tartalmazó szállítási szerződés 2013. május 23-án kelt, ehhez az időponthoz képest a felperes keresetlevele 2014. május 22-én érkezett a bíróságra, azaz egy éven belül, ezért erre tekintettel a felperes kereseti kérelme elutasításának nem volt helye. Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján tényként azt állapította meg, hogy a perbeli szállítási keretszerződést az alperes úgy készítette el, hogy annak feltételei közül a felperessel előzetesen csak abban állapodott meg, hogy a felperes mikortól, mit, hová és milyen fuvardíj ellenében fog fuvarozni, míg a szerződés többi pontja az alperes által előre, egyoldalúan, a felperes közreműködése nélkül meghatározva kerültek a szerződésbe több szerződés megkötése céljából. Mindezt alátámasztotta H. S., S. E. és Ny. J. tanúvallomása. Az alperes szerződéskötésnél eljáró alkalmazottja sem cáfolta, hogy a jelen per tárgyát képező pontokat nem tárgyalták meg egyedileg a felperessel, csak arra hivatkozott, hogy a gyakorlatban azokat a felperes esetében sem alkalmazták. Az alperes mint ezen általános szerződési feltételek alkalmazója az általa elkészített szerződést az aláírást megelőzően a felperesnek e-mailben megküldte, így lehetővé tette a számára, hogy annak tartalmát megismerje és a felperes ezen szerződési feltételeket a szerződés részéről történő teljesítésének a megkezdésével, majd a szerződés aláírásával elfogadta, ezért ezek az általános szerződési feltételek a felek szerződésének a részévé váltak. A Ptk. 209. § (5) bekezdése nem zárja ki ezen szerződési feltételekre a tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó rendelkezések alkalmazását, mert a felperes által támadott rendelkezések nem a főszolgáltatást megállapító, illetve a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás arányát meghatározó szerződéses kikötések.

Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg azt is, hogy a peres felek között 2012. október 30-án létrejött megállapodás alapján már 2012. október 24-én áru fuvarozást végzett az alperes részére díjazás ellenében, amely szerződés folytatásaként jött létre a felek között 2013. április 29-i hatállyal a 2013. május 23-án aláírt szállítási keretmegállapodás, amelynek 1.1. pontja értelmében a 2012. október 30-án megkötött szerződés ekkor veszítette hatályát. A már fennálló szerződéses jogviszony folytatására utal a 2013. május 23-án aláírt szerződés bevezetőjében szereplő azon kitétel, hogy a

felperes előzetesen bizonyította, hogy megfelel az alperes követelményeinek. A perbeli szállítási keretszerződés 2.3. és 5.1. pontjaiban foglalt szerződési feltételeket a felek korábbi, 2012. október 30-án kelt szerződése nem tartalmazta, ezért ezen szerződési feltételeket a felperes a keresetlevél 2014. május 22-én történt benyújtásával a Ptk. 209/A. § (1) bekezdése és 236. § (1) és (2) bekezdése alapján a törvényes határidőn belül támadta meg.

A perbeli szállítási keretszerződés 2.3. és 5.1. pontjaiban foglalt általános szerződési feltételek az alperes által egyoldalúan és indokolatlanul meghatározott feltételek, amelyek miatt a szerződésből eredő jogok és kötelezettségek közötti egyensúly a felperes hátrányára megbomlott. Ezen hátrány megfelelő ellensúlyozására a felek közötti bérpótkocsi szerződés, a kedvezményes üzemanyagra kötött szerződés és az elektromos béka biztosítása sem volt alkalmas, mert a felperes az általa előadott ésszerű indok alapján a kedvezményes üzemanyagot az alperes által sem vitatottan nem vette igénybe, mivel annak ára ténylegesen nem volt kedvezményes, a bérpótkocsiért bérleti díjat fizetett az alperesnek, míg a saját pótkocsija kihasználatlanul állt, az elektromos béka folyamatos rendelkezésre állását egyrészt a felperes vitatta, másrészt annak az alperes általi biztosítása mint előny csekély jellege miatt nem állítható arányba a szerződés általa vitatott 2.3. és 5.1. pontjaival.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a szállítási keretszerződés 2.3. és 5.1. pontjaiban szereplő szerződési feltételek mint tisztességtelen általános szerződési feltételek érvénytelenségét a Ptk. 209. § (1) és (2) bekezdése alapján megállapította.

A szállítási keretszerződés 5.6. pontjában foglalt és a felperes által támadott általános szerződési feltételt a 2012. október 30-án megkötött szerződés 1.3. pontja szó szerint tartalmazta, ezért a peres felek közötti folyamatos jogviszonyra tekintettel ezen általános szerződési feltétel megtámadásának határideje 2013. október 30-án lejárt, így ezen pont tekintetében a keresetet elkésettség miatt utasította el. Erre tekintettel nincs helye a felperes részére az általa az alperesnek megfizetett 597.434 forint és késedelmi kamatai visszafizetésére kötelezésnek.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy amennyiben ezen általános szerződési feltételt a felperes a törvényes határidőn belül támadta volna meg, úgy a „bizonyításra tekintet nélkül” kitétel álláspontja szerint kétségkívül tisztességtelen. Ugyanakkor a 2014. február 26-án kelt tartózkodási elismeréssel, és erre tekintettel az összeg általa történt megfizetésével szemben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az összeget nem az alperes által bizonyított árulopásra figyelemmel fizette meg az alperesnek. Ezzel kapcsolatban egyedül a felperes házastársa nyilatkozott úgy, hogy ez az összeg ún. csúszópénz volt azért, hogy a felperes az alperestől továbbra is kapjon munkát. **Ny. J.** alperes indítványára meghallgatott tanú a konkrét árulopás esetéről nem rendelkezett információval, míg **B. Gy. Zs.** érintett sofőrtől nyilvánvalóan nem várható az, hogy az áru eltulajdonításának a tényét elismerje. Az alperes által csatolt videofelvételekről nem állapítható meg, hogy hová tűnt az egy raklapnyi kék-sárga színű csomagolású áru. A raktárban készült videofelvételen látható, hogy **B. Gy. Zs.** sofőr az alperes által hiányolt kék-sárga színű raklapnyi árut a raktárban körbejárta, közben hosszabban telefonált, majd a többi között ezen raklapnyi árut is kivitte a raktárból és az nem érkezett meg a rendeltetési helyére, más boltban sem találták meg, azaz téves lerakás sem történt. A videofelvétel, a **Sz.....** úti boltba 2014. február 6-án érkezett hiányos szállítással kapcsolatos reklamáció és a 2014. február 26-án kelt átvételi elismervényben írtakkal szemben a felperes indítványa alapján lefolytatott tanúbizonyítás nem volt alkalmas azon állításának igazolására, hogy az áru eltulajdonítása nem történt meg, illetőleg a felperes által megfizetett összeg ténylegesen nem a sofőrje által eltulajdonított áruk ellenértéke címén került megfizetésre. Erre figyelemmel az sem állapítható meg, hogy az alperes a felperes által részére megfizetett 597.434 forinttal jogalap nélkül gazdagodott, mivel azt az alperes által bizonyítottan eltulajdonított áru ellenértékeként kártérítés címén fizette meg a felperes. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperesnek ezen összeg és késedelmi kamata megfizetésére irányuló kereseti kérelmét is elutasította.

A pernyertesség-pervesztesség arányát az elsőfokú bíróság a keresetnek részben helyt adó határozatára figyelemmel egyenlő mértékben határozta meg, ezért a feleket a felperes

illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett eljárási illeték fele-fele arányú megfizetésére kötelezte. Perköltség címén mindkét félnél utazási költség és jogi képviselői munkadíj merült fel és a Pp. 81. § (1) bekezdésének második mondata alapján úgy határozott, hogy az eljárás során felmerült költségeiket a felek maguk kötelesek viselni.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezést, az alperes csatlakozó fellebbezést nyújtott be.

A felperes a fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a kereseti kérelmének való teljes helyt adást és az alperes perköltségben marasztalását; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását.

Egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének azon részével, hogy az általa támadott szállítási keretszerződés 5.6. pontjában foglalt általános szerződési feltétel is tisztességtelennek minősül, az azonban nem helytálló, hogy ennek a pontnak a megtámadására előterjesztett keresete elkésett. A 2012. október 30-án megkötött szerződés alapján eseti jelleggel végzett fuvarozást az alperes részére, tartós és folyamatos kapcsolat nem állt fenn közöttük, ezért a két szerződést nem lehet egységként kezelni. A 2012-ben megkötött szerződés a felperesre sem jogot, sem kötelezettséget nem rótt ténylegesen. A 2013. évi keretszerződéssel nem a 2012. évi szerződésben foglaltakat folytatta tovább, hanem teljesen új szerződés volt új tartalommal. Az egy plusz körülmény, hogy a támadott szerződés 5.6. pontja már a 2012. évi szerződésben is szerepelt, ez a kikötés azonban annak általános jellegéből fakad.

Az általa keresetben támadott pontok együttesen képeznek egy teljes egységet, ezért álláspontja szerint elbírálásuk is csak egységesen lehet.

Az alperes a csatlakozó fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítását és a felperes perköltségben való arányos marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában helytelenül következtetett a „rendelkezésre állás” jelentésére, amely szavak ilyen megfogalmazásban nem is szerepelnek a keretszerződés felperes által hivatkozott pontjaiban, annak gyakorlati jelentése az alperes tekintetében valójában nem más, mint az, hogy a jogviszony elején megállapodott gépjárművet a sofőrrel az alperes részére a szerződés teljes hatálya alatt a felperes biztosítani köteles, mert csak ennek megfelelően tudja alakítani a fuvarjait. A keretszerződés pont azt a célt szolgálja, hogy a felek rögzítsék a közöttük fennálló jogviszony alapvető feltételeit, és a feltételek szerint adja le a fél a másik irányában megrendelését, amennyiben az számára szükséges. A szerződés 5.1. pontjának lényegi eleme a fél által biztosított járműveken, illetve azok darabszámán van. Nem arról van szó, hogy a felperes az adott napon tudja meg a nap bármelyik napszakában, hogy éppen kell-e valamerre mennie vagy sem, mivel az érintett napot megelőző nap 18 óráig értesíti az alperes a fuvarozót, hogy a következő napon hány autóval és hová kell mennie. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a szállítási keretszerződés 2.3. és 5.1. pontjai tisztességtelen szerződési feltételek, ezért érvénytelenek.

Egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a felperes által a keresetben támadott szerződéses kikötések általános szerződési feltételnek minősülnek, ugyanakkor vizsgálni kell a szerződéskötéskor fennálló valamennyi körülményt. A bérpótkocsikat csak olyan cégek kapják, amelyeknek nincs hűtős pótkocsijuk, és ezzel előnyt is élveznek, mert ez azt jelenti, hogy a kocsik minden műszakban dolgozik, mivel a bérpótkocsikért lízingdíjat fizet az alperes. Ezzel kapcsolatban további előny, hogy a bérpótkocsik esetében nincs semmilyen javítási költség, mert a teljes szervizdíjat az alperes fizeti.

Az üzemanyag szerződés a felperes részére ugyancsak előnyös juttatásnak minősül, függetlenül

attól, hogy a felperes az abban rögzített lehetőségekkel és kedvezménnyel ténylegesen élt-e. Ezen túlmenően az elektromos békát számos megrendelő nem biztosítja a partnerei részére. Az elektromos békával ugyanakkor a rakodási idő jelentősen csökkenthető, ami szintén idő- és költséghatékonyságot biztosít a partnereknek. Mindezek mérlegelése alapján arra a következtetésre lehet jutni, hogy a szállítási keretszerződés 2.3. és 5.1. pontjai nem minősülnek tisztességtelen általános szerződési feltételeknek, azok nem érvénytelenek.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perköltség viselés arányát helytelenül határozta meg, mert az alperes pernyertessége erősebb, mint a felperesé, tekintettel arra, hogy kizárólag egyes általános szerződési feltételek tisztességtelen voltának megállapítását ítélte meg az elsőfokú bíróság, míg a felperes további tisztességtelen általános szerződési feltételekre való hivatkozását és a kártérítési követelését elutasította, ezért a pernyertesség-pervesztesség az alperes javára 2/3 arányban áll fenn.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes fellebbezésében támadott rendelkezésének a helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a 2012. október 30-án létrejött írásbeli megállapodás alapján a felek közötti jogviszony folyamatos jellegét, mivel az alperes gyakorlata az, hogy a partnerekkel első ízben egy rövidebb terjedelmű szerződést ír alá próbaidő jelleggel. Ennek lejártát követően, amennyiben a felek egyezően úgy döntenek, hogy az együttműködés megfelelő volt, bővebb terjedelmű keretszerződést kötnek, ahogy jelen esetben is történt. A felperes a 2012. október 30-án megkötött szerződés alapján nem eseti jelleggel végzett fuvarozást az alperes részére, amelynek alátámasztásaként M/1 szám alatt mellékletet csatolt 2012. október 26-tól 2013. májusáig, amelyből megállapítható, hogy az alperes részére heti rendszerességgel küldött elszámolást. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a szállítási keretszerződés 5.6. pontjában foglalt kitételek megtámadására elkéshten terjesztette elő a keresetét.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az alperes csatlakozó fellebbezésével támadott rész vonatkozásában kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását.

A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Ptk. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési és a csatlakozó fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelmek korlátai között bírálta felül, a jogorvoslati kérelmekre tekintettel csak a szállítási keretszerződés felperes által a keresetében vitatott pontjait vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és megalapozott jogi indokolással hozta meg a döntését.

A felperes másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére nincs ok, mert az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el, a felperes állításával szemben a rendelkezésre álló bizonyítékokon nem terjeszkedett túl, hanem éppen azokat értékelve és mérlegelve helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a szállítási keretszerződés 5.6. pontjára a megtámadást a felperes elkéshten terjesztette elő.

A peres felek által 2013. május 23-án kelt szállítási keretszerződés bevezetője és 1.1. pontja utal a felek ezt megelőző jogviszonyára. Ezt a jogviszonyt a 2012. október 30-án aláírt szerződésben a 2013. május 23-án kelt szállítási keretszerződéshez képest kevésbé részletesen, de szabályozták. Ny.

J. érdektelen tanú tanúvallomásában alátámasztotta azt az alperesi állítást, hogy a partnerekkel két szerződést szoktak kötni, először egyet rövidebb időtartamra, és azt követően részletesen szabályozzák a felek jogviszonyait. A tanú 2012-ben kötötte az első szerződést az alperessel, míg a szállítási keretszerződést 2013-ban kötötte meg. **S. E.** és **H. S.** alperesi alkalmazottak tanúvallomásukban ugyancsak azt adták elő, hogy a felperes már a szállítási keresetszerződés aláírását megelőzően is dolgozott az alperes részére, folyamatos volt közöttük a jogviszony. **S. E.** szerint a 2012-ben megkötött szerződést 2013. május 23-án módosították.

Azt a felperes sem vitatta, hogy a 2012. október 30-án aláírt szerződésben más pont alatt, de szerepelt a 2013. május 23-án megkötött szállítási keretszerződés 5.6. pontjában az általa vitatott általános szerződési feltétel, ezért a folyamatos jogviszonyra és a 2014. május 22-i keresetlevél benyújtására tekintettel az ezen ponttal kapcsolatos megtámadását a Ptk. 236. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott egy éven túl terjesztette elő, ezért – ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg – az elkésett.

A Fővárosi Ítéltábla az alperes csatlakozó fellebbezésével kapcsolatban megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a 2013. május 23-án aláírt szállítási keresetszerződés 2.3. pont és 5.1. pontjait helyesen értelmezte úgy, hogy az a felperes folyamatos alperesi rendelkezésre állását jelenti. Ez valóban nem a szerződés szó szerinti, hanem annak lényegi tartalma, ami azonban nem változtat az elsőfokú bíróság által kifejtett érvelésen. Ezt az értelmezést a felperes személyes előadásán túl az alperes az elsőfokú eljárásban és a csatlakozó fellebbezésében tett azon előadása is alátámasztotta, hogy előző nap 18.00 óráig értesítik a partnert a következő napi tényleges szállításról. Este néhány óra alatt a perbeli gépjárműre úgy, hogy azt néhány óra leforgása alatt teljesíti is, már nem lehet fuvarozásra szerződést kötni, amiből az következik, hogy az adott járművel a felperes csak az alperes konkrét megbízása alapján tudott szállítást végezni, ezért ez az alperes számára egyoldalú előnyt biztosított, ezért ezen szerződéses pontok tisztességtelen szerződési feltételek és így érvénytelenek.

Az alperes csatlakozó fellebbezésben tett állításával szemben az elsőfokú bíróság a határozata meghozatalakor a Pp. 206. §-ának megfelelően értékelte és mérlegelte a szállítási keretszerződés megkötésekor fennálló valamennyi körülményt, így a hűtős pótkocsira, valamint a kedvezményes üzemanyagra kötött külön szerződéseket és a lerakodáshoz az elektromos béka alperes által történt biztosítását, részletes indokát adva annak, hogy ezek a felperesnek a szerződésből eredő hátrányát nem ellensúlyozták, amely indokokkal a Fővárosi Ítéltábla teljes egészében egyetértett, azt nem kívánja kiegészíteni.

Alaptalanul sérelmezte az alperes a csatlakozó fellebbezésben a perköltség viselésének az arányát. A felperes a keresetében részben a meg nem határozható pertárgyértékű általános szerződési feltételek érvénytelenségének a megállapítását, részben az alperesnek 597.434 forint és járulékai megfizetésére kötelezését kérte. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdésének b) pontja alapján a törvényszék előtt indult eljárásban a meg nem határozható pertárgyérték alapján az illeték számításánál 600.000 forintot kell figyelembe venni. E mellett a marasztalásra irányuló keresete is ugyanilyen értéket képviselt. A peres felek által nem vitatottan az elsőfokú eljárásban felmerült költségük is hasonló mértékű volt. A felperes a megállapításra irányuló kereseténél nagyobb részben pernyertes lett, míg a marasztalási kereseti kérelménél teljes egészében pervesztes, ezért a fent kifejtettekre is tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen döntött a Pp. 81. § (1) bekezdésének második mondata alapján – a pervesztesség és a pernyertesség aránya, valamint az előlegezett költségek összege közötti számottevő különbség hiányában – úgy, hogy mindegyik fél viseli a saját költségét.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a kereseti illetékből a felperesre eső részének megfizetésére a felperest kötelezte. Az elsőfokú bíróság a 2015. március 23-án kelt 6. sorszámú végzésében a felperesnek teljes személyes költségmentességet engedélyezett, amelyet nem vont meg a felperestől és nem változtatott meg, ezért a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján a felperesre eső kereseti illetéket az államnak kell viselnie. A Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla ezt hivatalból észlelte, és kizárólag erre tekintettel módosította részben az elsőfokú bíróság ítéletét.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes kereseti illeték viselése vonatkozásában változtatta meg részben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, egyebekben helybenhagyta.

A peres felek jogorvoslati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdésének második mondata szerint határozott a másodfokú perköltség viseléséről, mivel a jogorvoslati kérelmek kizárólag a szállítási keretszerződés három pontját érintették.

Az Itv. 39. § (3) bekezdésének c) pontja alapján az ítéltábla előtti fellebbezési eljárásban peres eljárás esetén a meg nem határozható pertárgyérték esetén az illeték számításának alapja 600.000 forint. A jogorvoslati kérelmekre tekintettel mindkét peres félnél a másodfokú eljárási illeték számításánál ezt az értéket kell figyelembe venni.

A felperes fellebbezésének eredménytelenségére és a teljes személyes költségmentességére tekintettel az oldalán felmerült fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli. Az alperes a csatlakozó fellebbezésén az eljárási illetéket leróta, ezért fellebbezésének eredménytelensége miatt azt maga köteles viselni.

Budapest, 2016. szeptember 7.

Dr. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kurucz Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

. Pusztai Anita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő